

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Stimvlvs Compvnctionis, Et Soliloqvia

Juan <de Jesús Maria>

Coloniae, 1611

De sensu amarißimo amißæ gloriæ in morte peccatoris. Cap. 15.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45624

te inueniunt. Beati qui custodiunt toto corde vias meas memores nouissimorum suorum: non timebunt à timore nocturno, cum loquentur inimicis suis in porta, quando scilicet egredientur de hac vita, cui succedit æterna nox peccatorum, vel lux æterna iustorum, quos dilexi. Sequeretur me, fili, & adhæreat lex mea visceribus tuis, & non tanget te tormentum mortis, sed requiesces in suauissima pace mea.

De sensu amarissimo amissæ gloriæ in morte peccatoris.

CAP. XV.

ATtende, fili, quæ dico: Os enim meum semper loquitur sapientiam, & meditatio cordis mei prudentiam. Si sciret peccator, qualis sit exitus delectationum suarum, & aculeus, qui manet infixus in anima post commissam culpam, horreret peccatum, sicut infernũ, & quasi à facie colubri, fugeret illud. Sed quod nõ sentit, dum inebriatur dulcedine peccati, percipit in hora mortis, quando iam transijt voluptas, & solus viuit remorsus conscientiæ, & reatus æternæ pœnæ. Inter alia verò, quæ miserrimum peccatorem morientẽ torquent, sensus deperditæ bea-

beatitudinis amarissimus est supra omnē mundi amaritudinem. Considerat infœlix homo, quam facilè potuisset gaudia æterna bonis operibus comparare; considerat in hora illa seruos meos de corpore egredi victores mortis, & Inferni, & ascendere de cubilibus leonum, & de montibus pardorum, ad colligendos fructus palmæ quam meruerunt. Videt se potuisse numerari inter illos, qui exultant in gloria, & victoria parva lætantur in cubilibus suis: propter quod tabescit anima eius intimo dolore, & deiectione, quæ, si cognosceretur à viuentibus, lapidea corda moueret. Contuens enim peccator magnitudinem infœlicitatis suæ, tristissimo spectaculo consternitur absque vlla spe, & dicit: Hei mihi, quam infœlix sum! Væ mihi, quàm citò transierunt gaudia mea! quàm citò appropinquauit ad portas mortis! Poteram ego suauitè poenitentia non solum me redimere ab æterna flamma, sed etiam comparare infinita solatia Dei. O quàm benè potuissem negotiari per opera pia, quibus redditur merces magna nimis! Lætaret ego nunc ineffabili consolatione, apparente mihi mane illius diei, qui nō habet finem. Quis mihi det modò retrocedere, & poenitentiam

riam agere, vt post fletum longum succedat mihi risus! ad vesperum quippe demorabitur fletus, & ad matutinum lachryma. Quis mihi det vel horam vnã veræ compunctionis, ad lauandas sordes animæ meæ innumerabilibus lachrymis, vt inueniam æternam requiem in domo Domini, & in admirabilibus atrijs Dei nostri! Ergone semper cariturus sum ciuitate Dei viuentis, quem grauiter offendi, & ad iracundiam prouocauit? Heu me, quàm celeriter rapior ad cruciatum, quia contempsi æternum refrigerium! Ecce, fili, quibus modis peccator moriens lamentatur amissam æternam gloriam meam, à qua excluditur, testimonium perhibente conscientia ipsius, quæ vulnerata est horribilibus plagis, noluitque, dū tempus haberet, meam quærere medicinam. Esto misericors tibi, fili, benè vtens præparatis tibi remedijs sanguinis mei, quem fudi pro te. Negotiare dum venio, & conuertere ad me saltem intuitu retributionis, vt viuas mecum in amœnissimo paradiso meo. Abluere balneo pœnitentiæ, vt dignus inueniatis habitatione dulcissimæ Ierusalem, quæ triumphat in cælis. Rumpe iam moras, & impedimenta salutis tuæ intimo timore, & amore

meo:

meo: & curre velociter per arctam viam,
quæ ducit ad vitam, vt ingrediaris ad læ-
tissima pascua agnorum meorum, qui
imitati sunt candorem, & innocentiam
meam.

*De raptu peccatoris ad eternam pœ-
nam.*

CAP. XVI.

BReues dies hominis sunt, & numerus
mensium eius apud me est. Constitui
quippe æterno consilio terminos eius,
qui præteriri non poterunt. Propter quod
frustra peccator morti proximus retroce-
dere quærit, cum nemo possit resistere
vultui meo. Statutum est hominibus se-
mel mori licet iusti sint: iniustis autem
superuentura est secunda mors, quam
peccando meruerunt, & ideò peccator ac-
cedente puncto mortis primæ, desperati-
one, & horrore plenus rapitur ad mortē
secundam, mittiturq; in tenebras, & tor-
menta Infernalium, quæ carebunt fine. Si
videres, fili, quam ferociter irruant dæ-
mones in prædam, & morienti insultent,
tremeres, & horreres valde, & festinares
conuerti ad me, ne talia horribilia pate-
reris. Trahitur infelix anima ad locum
pœna;